

vjetiske delegerede udtalte sig på tilsvarende måde.

Den 12. november forelå der meddelelse om, at den ungarske regering havde afvist anmodningen fra FN om at give FN-observatører adgang til landet.

II. Spørgsmålets behandling på den ordinære samling.

Under drøftelsen i „General Committee“ om spørgsmålets optagelse foreslog den sovjetiske delegerede, at man burde give den ungarske (Kadar-regeringens) repræsentant lejlighed til at fremsætte sin regerings synspunkter på mødet, hvilket forslag forkastedes med 6 stemmer (Den dominikanske Republik, El Salvador, Kina, Peru, Tyrkiet og USA) mod 5 (Czekoslovakiet, Indien, Pakistan, Sovjetunionen og Ægypten), medens 3 lande afholdt sig fra at stemme (Danmark, Frankrig og Storbritannien). Ved afstemningen stemte 11 for spørgsmålets optagelse på dagsordenen, 2 (Czekoslovakiet og Sovjetunionen) stemte imod, Ægypten afholdt sig fra at stemme.

Plenarforsamlingen vedtog den 13. november med 62 stemmer for og 9 imod (de østeuropæiske lande), idet 8 (Afghanistan, Jugoslavien, Marokko, Saudi-Arabien, Sudan, Syrien, Yemen og Ægypten) undlod at stemme, at optage sagen på dagsordenen som „spørgsmål behandlet af den ekstraordinære plenarforsamling fra 4.-10. november 1956.“ Det besluttedes med 51 stemmer for, ingen imod og 19 blanke stemmer, at behandlingen skulle finde sted direkte ved møder i plenarforsamlingen uden forudgående udvalgsbehandling.

Plenarforsamlingen optog spørgsmålet til behandling den 19. november og vedtog den 21. s. m. to resolutioner om den politiske situation i Ungarn samt en resolution om hjælp til ungarske flygtninge. Den første resolution, som vedtoges på forslag af Cuba, gentager opfordringen til tilbagemækning af de sovjetiske styrker i Ungarn og indeholder endvidere en opfordring til Sovjetunionens regering og myndighederne i Ungarn til øjeblikkeligt at tage skridt til standsning af deportationen af ungarske statsborgere og til omgående at sende sådanne personer, som er blevet deporteret fra ungarsk område, tilbage til deres hjem. Til slut hed det,

at plenarforsamlingen anmodede generalsekretæren om at holde forsamlingen underrettet om opfyldelsen af denne og de tidligere resolutioner.

Resolutionen blev vedtaget med 55 stemmer imod 10 (de østeuropæiske lande, herunder Polen samt Jugoslavien), medens 14 lande undlod at stemme (Afghanistan, Finland, Indien, Indonesien, Jordan, Libanon, Libyen, Marokko, Saudi-Arabien, Sudan, Syrien, Tunis, Yemen og Ægypten).

I et andet resolutionsforslag, som blev stillet af Ceylon, Indien og Indonesien, og hvori indarbejdedes enkelte belgiske ændringsforslag, opfordrede plenarforsamlingen indtrængende Ungarn til — uden at dette betød noget indgreb i landets suverænitet — at gå ind på generalsekretærens anmodning om adgang for FN-observatører til Ungarn og anmodede generalsekretæren om uførtøvet af aflægge beretning.

Denne resolution blev vedtaget med 57 stemmer for og 8 stemmer imod (Albanien, Bjelorusland, Bulgarien, Czekoslovakiet, Rumænien, Ukraine, Ungarn og Sovjetunionen), medens 14 lande afholdt sig fra at stemme (Den dominikanske Republik, Chile, Cuba, Jordan, Jugoslavien, Kina, Panama, Paraguay, Polen, Saudi-Arabien, Syrien, Yemen, Ægypten og Æthiopien).

I den debat, der gik forud for vedtagelsen af de to politiske resolutioner, deltog repræsentanter for en lang række lande, herunder den danske repræsentant. Teksten til minister Ernst Christiansens indlæg er optaget som bilag 3 til nærværende beretning. Repræsentanterne for de østeuropæiske lande fremhævede især, at spørgsmålet om den politiske udvikling i Ungarn var et indre ungarsk anliggende, som De Forenede Nationer — efter pagtens art. 2, stk. 7 — ikke havde kompetence til at behandle. Det ville også være i strid med Ungarns suverænitet at modtage FN-observatører. Yderligere betegnedes meddelelserne om deportationer til Sovjetunionen af ungarske statsborgere som værende ondsindede og ganske usande rygter. Fra de vestlige lande — herunder de vestlige stormagters — side fremhævedes det, at en ungarsk regering (Imre Nagy), hvis lovlighed ikke var bestridt af nogen, selv havde henvendt sig til De Forenede Nationer med anmodning om bistand, og at spørgsmålet om de un-